

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 611/2024
26.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућина, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца BIG APPLE ДОО Лазаревац, чији је пуномоћник Вукашин Д. Јеринић, адвокат у ..., против туженог КОНТРАСТ ПЛУС ДОО Београд, чији је пуномоћник Јелена З. Јаковљевић, адвокат у ..., ради дуга и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5351/23 од 24.01.2024. године, у седници одржаној дана 26.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5351/23 од 24.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5351/23 од 24.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3217/2022 од 10.05.2023. године, у ставу I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе на исплату износа од 5.091.729,76 динара, са законском затезном каматом од 01.07.2016. године до исплате. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 3.247.075,98 динара, са законском затезном каматом од 01.05.2016. године до исплате. Ставом III изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 651.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5351/23 од 24.01.2024. године, у ставу I изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу I и II изреке. Ставом II изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу III изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка накнади

износ од 717.035,00 динара. Ставом III изреке другостепене пресуде одређено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је одговорио на ревизију и у целости оспорио наводе ревидента.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 - др.закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет спора у овој парници је потраживање у износу од 8.338.805,74 динара од чега 5.091.729,76 динара по основу Уговора о цесији од 21.03.2014. године, којим је привредно друштво Развитак АД на тужиоца пренело своје потраживање према привредном друштву Контраст Плус ДОО Београд, на основу Уговора о преносу удела од 23.01.2008. године, као и Анекса I уговора. Износ од 3.247.075,98 динара представља потраживање тужиоца на име накнаде штете коју је претрпео деловањем више сукцесивних радњи туженог усмерених ка истом циљу. Прва радња је неовлашћена промена регистроване адресе за пријем поште тужиоца, друга је пријем закључка Привредног суда у Београду Ив бр 12990/2012 од 26.01.2016. године, док је трећа радња нечињење, односно пропуштање рока за изјашњење на налоге и закључак извршног суда. Последица свих ових радњи је доношење решења Привредног суда у Београду Ив 12990/12 од 25.03.2016. године, којим је обустављен поступак извршења, па се штетна последица огледа у умањењу имовине тужиоца и немогућности намирења у својству извршног повериоца. Захтев тужиоца заснован је на наводима да је Уговор о цесији са датумом 19.02.2016. године, закључен између овде тужиоца и Развитак АД из Лазаревца, ништав чиме није дошло ни до преноса потраживања са овде тужиоца на Развитак АД због чега тужилац и даље има потраживање према туженом КОНТРАСТ ПЛУС ДОО Београд. Одлучујући о предметном захтеву судови су сагласни да уговор о цесији потписан 19.02.2016. године, није ништав због повреде одредби члана 62, 65. и 66. Закона о привредним друштвима с обзиром да одобрење закључења уговора о цесији које није дато од Скупштине друштва, може бити само разлог за поништај уговора и евентуално накнаду штете у смислу члана 67. став 1. Закона о привредним друштвима што овде није случај. Нижестепени судови су одбили захтев за исплату износа од 3.247.075,98 имајући у виду да тужилац сходно одредбама члана 154. и 155. Закона о облигационим односима није доказао да је противправном радњом туженог или његовим пропуштањем проузрокована штета тужиоцу у утуженом износу.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне одлуке сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Наводима ревидента указује се да је уговор о цесији од 19.02.2016. године, ништав због непостојања каузе, те да су нижестепени судови погрешно утврдили да је кауза уговор о преносу удела. Због тога ревидент указује да је потребно да се Врховни суд изјасни о спорном правном питању које се тиче предмета уговора о цесији. То је чињенично питање и није од утицаја за одлучивање по посебној ревизији.

Сама по себи, евентуална погрешна примена материјалног права није основ за изузетну дозвољеност ревизије, у смислу одредаба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент не указује на другачију судску праксу по питању уговора о цесији, нити по питању права на накнаду штете. Поводом уговора о цесији нема потребе за новим тумачењем материјалног права.

Одлука о трошковима поступка зависи од околности у свакој конкретној парници, према одредбама члана 153. ЗПП, па ово питање није подобно за уједначавање судске праксе.

Стога, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима је заснована побијана одлука, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије.

Стога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 01.07.2016. године, вредност предмета спора побијаног дела је 8.338.805,74 динара односно противвредност 67.267,09 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Стога, како вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази цензус прописан одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке.

Одлуку као у ставу трећем изреке, Врховни суд донео је применом одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку имајући у виду да састав одговора на ревизију није трошак неопходан ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић